

ת"פ 60792/07/14 - מדינת ישראל נגד רגב כהן

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 60792-07-14 מדינת ישראל נ' כהן

9 פברואר 2016

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
רגב כהן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה המתמחה גב' הודיה בן שטרית

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד הישאם קבלאן ממשרדו של עו"ד משה אלון

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בשנית בעבירה של הפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב האישום המתוקן בשנית, יורשע בגינו ויופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

לעניין העונש- המאשימה תעמוד על הרשעתו של הנאשם, וב"כ הנאשם יעתור לענישתו ללא הרשעה.

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 4.1.16 עולה הנאשם בן 22 רווק, מתגורר בבית הוריו, עובד כצלם מגנטים באירועים, ובמקביל -לומד הנהלת חשבונות במכללה.

תאר השתלבות תקינה בלימודים, סיים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות חלקית. שירת שירות צבאי מלא במשך כשנתיים וחצי כלוחם מג"ב, ובעקבות התיק דנן- הוחלט להעבירו לתפקיד עורפי.

בנוסף, מסר כי במהלך שירותו הצבאי על רקע עריקות שביצע, ריצה תקופת מאסר של חודש.

משפחת מוצאו מונה שש נפשות, הנאשם הינו הבכור מבין אחיו בגילאי 12-20.

אביו, בן, 54 ואמו, כבת 49, עובדים באופן יציב, והקשר עמם תואר כתקין ומשמעותי.

אחיו מנהלים אורח חיים תקין. הנאשם תאר תחושת אחריות כלפיהם בהיותו הבכור, והקשר עמם תואר כמשמעותי.

הנאשם שלל אירועים חריגים שהשפיעו על התפתחותו.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, וזה התיק היחיד התלוי ועומד נגדו.

בהתייחסו לעבירה דנן- תאר בצמצום שהתנהג באופן אימפולסיבי וללא שיקול דעת. קשר זאת לתקופה משברית שבה היה מצוי בקונפליקט עם מפקדיו לאחר שלתפסתו לא היו קשובים לקשייו הפיזיים (בשל כאבים בגבו), ומנגד- לא הצליח לבצע משימות כנדרש.

ממקום זה הסביר נוקשות והחשש שגילה מול מפקדיו, שהתבטאו בהסתרת המידע כי המכשיר הנייד נמצא ברשותו, כשבהמשך- שיתף בכך את מפקדו הישיר.

הנאשם שולל נזקקות לטיפול, ולצד זאת בעיתוי זה הביע נכונות לבצע כל עונש שיוטל עליו בשל הבעייתיות בהתנהגותו.

בנוסף, הביע חשש כי הרשעתו בדין תפגע בעתידו המקצועי.

בשיחה טלפונית עם אמו- תארה את הנאשם כאחראי העוזר לסביבתו, ותארה קשר קרוב ביניהם.

ביחס לעבירה שביצע- התרשם השירות כי עומדת בפער להתנהלותו האחראית המתוארת ואף חריגה במשפחה, כשלתפסתה- הנאשם נבהל מהשלכות התנהגותו בעבירה.

אמו אף הביעה חשש מפגיעה בעתידו המקצועי נוכח הרשעתו בפלילים.

השירות התרשם כי הנאשם גדל במסגרת משפחתית מתפקדת המהווה עבורו גורם תמיכה משמעותי, וניכרת השתלבותו התקינה במסגרות לימוד ותעסוקה.

להערכת השירות, בתקופת שירותו הצבאי חווה תקופת משבר, והתקשה להסתגל לשינויים שחווה ולהיעזר בגורמי סמכות.

ביחס לעבירה דנן- התרשם השירות כי היא מבטאת החצנה של תקופה משברית בחייו תוך התנהלות נוקשה ונעדרת בשלות.

בבחינת גורמי הסיכון- שקל השירות את קשייו של הנאשם להתמודד באופן אפקטיבי במצבי לחץ ומשבר העלולים להחצין התנהגות שולית, כפי שארע בעבירה זו. במצבים כאלה, בולטת נטייתו לצמצם מחומרת התנהגותו ולהשליך תגובותיו על גורמים חיצוניים, תוך שמתקשה להיעזר בגורמי סמכות.

בבחינת גורמי הסיכון לשיקום- שקל השירות את גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, היותו של ההליך המשפטי גורם מרתיע ומדרבן לשינוי, והעדר מעורבות פלילית נוספת מאז העבירה, תפקוד תעסוקתי תקין, והשתלבותו במסגרת לימודים כאשר הוא ממוקד בביסוס עתידו המקצועי, כמו גם תמיכה משמעותית שמשפחתו מהווה עבורו.

לאור האמור, חריגות העבירה לחייו, והיותו עומד לדין לראשונה, המליץ השירות על עונש מוחשי במסגרת צו של"צ שימחיש לו את חומרת מעשיו מחד, ויהווה תרומה לחברה מאידך, כל זאת לצד פיצוי למתלונן.

הנאשם הביע נכונות לכך ונמצא מתאים לתוכנית שגובשה עבורו בהיקף 140 שעות ב"מרכז המתנדבים" בשירותי הרווחה בלוד בסיוע בצילום בגני ילדים ובעבודת משרדיות.

בכל הנוגע לשאלת הרשעתו בדין- הנאשם מסר כי בכוונתו להשתלב בעתיד בעבודה בתחום לימודי הנהלת חשבונות וממכים שהציג עולה כי הרשעתו בדין עלולה לפגוע בעתידו המקצועי.

בנוסף, הנאשם בחור צעיר, ללא עבר פלילי, שההליך הנוכחי מהווה עבורו גורם מרתיע.

על כן, על מנת שלא לפגוע בעתידו, הומלץ לשקול בחיוב לבטל הרשעתו.

4. בטיעוניה לעונש טענה ב"ב המאשימה כי הנאשם הודה והורשע בעבירת הפרת אמונים במסגרת הסדר טיעון, באירוע מתגלגל, כאשר היו לו מס' הזדמנויות לחדול ממעשיו ולהחזיר את הטלפון הנייד ולדווח על כך למפקדיו, או לכל הפחות להימנע מדיווח שקרי.

הנאשם פגש באזרחית ישרה שהגיעה למחסום בו שהה אותה עת, וביקשה ממנו כי ישמור על הטלפון הנייד עד להגעת המתלונן למחסום לשם קבלתו חזרה. הנאשם בחר לעזוב את המקום כאשר הטלפון ברשותו, ללא השארת פרטיו לחיילים במחסום, ובכך מנע מהמתלונן את האפשרות לאתרו ולקבל חזרה את הטלפון שלו לידיו.

כאשר המתלונן הגיע למחסום לקבל את הפלאפון אשר אבד לו -החיילים הצליחו לעזור לו למרות שלא ידעו את זהותו המדויקת של הנאשם, התקשרו למפקדיו של הנאשם, אך הנאשם, כמוסיף חטא על פשע, שיקר למפקדיו באומרו כי הטלפון הנייד של המתלונן אינו ברשותו.

לאחר שנערך בירור מקיף -הודה הנאשם במיוחס לו.

עוגמת הנפש של המתלונן שהגיע למחסום הייתה רבה. היה עליו להמתין זמן מה במחסום עת נערך הבירור בבסיסו של הנאשם, ולבסוף להבין את התנהלותו העבריינית של הנאשם באמון שרכש לו מעצם היותו שוטר במשטרת ישראל.

הנאשם שיקר במצח נחושה למפקדיו והכחיש כי הטלפון הנייד של המתלונן ברשותו.

בת"פ 14994-08-13 מ"י נ' גיל שילן-הנאשם שהיה ראש צוות סיור באירוע נמנע מלדווח על אלימות אשר הפנה פקודו כלפי מתלונן.

בית המשפט עמד על החומרה הנעוצה באי קיום חובת הדיווח. למרות חלוק 4 שנים מעת ביצוע המעשים, המלצתו החיובית להימנע מהרשעתו של הנאשם ונסיבותיו האישיות -בית המשפט הרשיע וגזר 100 שעות של"צ ומע"ת.

בעניינו מדובר במקרה חמור אף יותר, שכן לא מדובר בנאשם שנדרש לדווח על חברו לצוות, על כל הקשיים הכרוכים בכך, אלא בנאשם שהיה רק צריך להודות כי הטלפון של המתלונן ברשותו.

מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין מאסר מותנה לבין מס' חודשי מאסר בפועל.

הנאשם לקח חפץ שאינו שייך לו, וכתוצאה מחיכוכים עם מפקדיו או אי התאמה לבסיס ולתפקידו כשוטר מג"ב זה הפך לעבריינות עוינת, מבחינה רגשית.

לעניין חריגה ממתחם העונש ההולם -הימנעות מהרשעה מהווה חריג, ונסיבותיו של תיק זה אינן מצדיקות ללכת בדרך החריג.

הנאשם נעדר עבר פלילי ואף הודה במיוחס לו, חסך בזמן שיפוטי, והמלצת שירות המבחן הינה להימנע מהרשעתו. עם זאת, ובהתאם לאמור לעיל נסיבות מקשות נסיבות ביצוע העבירה על קבלת עמדה זו כיוון שהעבירה נעברה בשלבים, כאשר היו לנאשם הזדמנויות בהן יכול היה לעצור עצמו מלבצעה, ובהתאם לפסיקה - אין זה המקרה בו ראוי לחרוג ממתחם העונש ההולם אף מבחינה נורמטיבית.

הגם שהנאשם עזב את השירות שלו כשוטר, לא ראוי לשוטר המשמש דוגמא ומופת לציבור, וסורח באופן זה כי לא יורשע בדיון.

במח"ש אין הבדל בין שוטר שהוא בקבע לסדיר.

גם הטענה לפיה עתידו עלול להיפגע -אין בה ממש, שכן לא הוכח כי עלול להיגרם לנאשם נזק מוחשי כזה או אחר.

לגבי הנה"ח וראיית חשבון-הרי זה הרבה יותר חמור אם יתקבל ללשכת רואי החשבון, באופן הכרוך בחובת

הדיווח במס הכנסה והפגיעה האפשרית במדינה יותר מכל עבודה אחרת.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להשית עונשו של הנאשם בחציו התחתון של המתחם, לצד מע"ת ושל"צ.

ב"כ הנאשם ציין בטיעונו כי לא היו לנאשם מס' הזדמנויות לחזור בו מביצוע העבירה, וכל התיאור העובדתי של המתלונן שהגיע למחסום וחיכה לא נסמך על דבר, אין עדות שלו, והוא לא נחקר.

הנאשם קיבל לידיו מאזרחית מכשיר פלאפון, הבסיס בו הוא נמצא ממנו מרוחק מהמחסום ואין לשם תחבורה ציבורית, היה לו טרמפ, והוא עלה עם המכשיר לטרמפ והגיע לבסיס. לו היה מוסר את הטלפון בבסיס לא היה תיק, אך ככל הנראה בהגעתו לבסיס הגיעו אליו מפקדיו שעמם היה לו סכסוך ולכן הכחיש, ואח"כ מיוזמתו בא למפקד אחר ואמר לו כי המכשיר אצלו ונתן לו אותו.

טווח הזמן שחלף מאז שנשאל על הפלאפון ועד שהלך למפקד השני הוא ענין של דקות, לכל היותר 25 דקות.

לו היה הנאשם שוטר קבע - היה נענש לכל היותר בבית דין משמעתי, אך איתרע מזלו שהיה שוטר חובה.

התסקיר בעניינו חיובי ומציין גורמי הסיכון והשיקום לפיהם החל הנאשם בלימודי הנה"ח, ויש פה פגיעה קונקרטיה בתעסוקה של אדם צעיר בתחילת דרכו שלא יוכל להתקבל ללשכת רואי חשבון עם הרשעה פלילית.

הנאשם נענש ועבר לתפקיד עורפי, לאחר שהיה שנתיים שוטר מג"ב.

עבירה של הפרת אמונים היא אחת העבירות האמורפיות בספר החוקים, ובכל זאת - הנאשם קיבל אחריות, מדובר בחוסר שיקול דעת רגעי וברף התחתון, ובסופו של דבר הביא את המכשיר והודה בטעות.

כתב האישום תוקן משמעותית לקולא. הנאשם היה בתחילת דרכו בשירות קרבי, שירות מוצלח למדינה, ללא עבר פלילי, חלפו שנתיים מביצוע העבירה, לא שב להסתבך בפלילים. מדובר באדם נורמטיבי ששגה וטעה, ויש להימנע מהרשעתו.

פסיקתו של העליון נוגעת גם במקרים שלא מצביעים על פגיעה קונקרטיה לעניין בגירים צעירים - תמיד תהיה פגיעה קונקרטיה כי הם בתחילת דרכם, ופה הצבענו על פגיעה קונקרטיה.

הנאשם כבר לא יוכל להמשיך בשירות קבע, ולכן כבר נפגע.

הנאשם הוסיף כי הוא מצטער על האירוע.

בהתאם לעקרון ההלימה שבחוק, יש לקבוע **מתחם עונש** הולם תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במעשיו פגע הנאשם בערכים שעניינם שמירה על טוהר המידות והאמון בשירות הציבורי, לא כל שכן לגבי בעלי תפקידים האמונים על אכיפת החוק, לצד פגיעה בזכות הקניין של הפרט.

בבג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י מח (2) 749, עמד בימ"ש העליון על חומרתן של עבירות אלה בקובעו-

"במסגרת פלילית זו מצויה גם הפרת האמונים של עובד הציבור הפוגעת בציבור...איסור זה נועד להבטיח התנהגות ראויה של עובדי הציבור...הוא בא לשם "שמירה על טוהר המידות" של עובדי הציבור...הוא מכון לשמור על "אמון הציבור במערכת השלטונית" ..אכן, נטילת שוחד, הפרת אמונים ועבירות אחרות הקבועות בדיני העונשין, אשר יסוד של שחיתות (במובן הרחב) טבוע בהן, מסוכנות הן לחברה ולסדרי הממשל. הן מכרסמות בעבותות הקושרות אותנו כבני חברה אחת. הן מפרות את האמון של פרט בפרט, ושל הפרט בשלטון. הן מעודדות זלזול ברשויות הציבור ובעובדי הציבור. הן מטפחות ציניות כלפי רשויות המינהל וכלפי הסדר החברתי הקיים. הן פוגמות באמון של הפרט בתיפקודו של הכלל, ובכך מערערות את היציבות החברתית"

אף בת"פ 6366-07-09 פרקליטות המדינה מחלקה כלכלית נ' יוסף בן גדליה שטיינמץ (לא פורסם, מיום 21.7.11) קבע בימ"ש המחוזי כדלקמן -

"האיסור, בכל הנוגע להפרת אמונים, מבוסס על הצורך להבטיח התנהגות ראויה של עובדי הציבור, לשמור על טוהר מידותיהם ולשמר את אמון הציבור במערכת השלטונית...."

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה עולה ביום **12.2.14** נסע המתלון באוטובוס מאזור כפר סבא לטול כרם, ולאחר שירד- גילה כי שכח באוטובוס את הטלפון הנייד מסוג איפון 5S.

המתלון התקשר לטלפון הנייד ושוחח עם אזרחית שהייתה אותה עת על האוטובוס, מצאה את המכשיר, וענתה לו. המתלון והאזרחית סיכמו כי תשאיר עבורו את המכשיר במחסום צה"ל "מעבר אליהו".

בהתאם לסיכום, כשהגיע האוטובוס לתחנה הסמוכה למחסום- מסרה האזרחית את הטלפון הנייד לידי הנאשם, שנסע עמה באוטובוס וירד באותה תחנה, תוך שהיא מסבירה לו כי המכשיר נשכח ע"י המתלון, ושהוא צפוי להגיע למחסום כדי לקחתו.

ביודעו כי המכשיר בבעלותו של אחר, לקח אותו הנאשם, ונסע לבסיס בו הוא משרת. עם הגיעו לבסיס, התקיים ברור של מפקדיו בנוגע למכשיר, ובמהלכו- הכחיש הנאשם תחילה כי המכשיר ברשותו ומסר גרסה שקרית

למפקדיו.

בתום הברור, ובשל חששו של הנאשם מפני תגובת מפקדיו- הודה הנאשם כי המכשיר ברשותו.

בנסיבות אלה, פעל הנאשם בקור רוח, תוך גרימת עוגמת נפש רבה למתלון (סעיף 40ט(א)(4) לחוק), ולא רק שלקח את המכשיר בניגוד לאמון שניתן בו ע"י האזרחית, אלא ששב והכחיש את דבר לקיחת המכשיר משנערך עמו בירור בבסיס בו משרת.

מתחם העונש ההולם בעבירה בה הורשע הנאשם נע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר בפועל.

פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים הינה נמוכה-בינונית, מקום בו מחד גיסא- בעת הרלוונטית שירת כשוטר במשמר הגבול, ומאידך-מדובר באירוע יחיד, ובפער זמנים קצר עד שהתוודה על מעשיו.

מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות עולה כי מדובר בנאשם צעיר כבן 22, שבשל פתיחת ההליך הפלילי דנן- הועבר מתפקידו הקרבי לתפקיד עורפי (סעיף 40יא(3) לחוק).

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, לקח אחריות על מעשיו, והביע צער בפני בימ"ש (סעיף 40יא(4) לחוק).

בעניינו מדובר בחלופ זמן של כשנתיים למן ביצוע העבירה, כאשר עד לביצועה ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, נעדר כל עבר פלילי, ואף לאחריה- לא שב להסתבך בפלילים (סעיפים 40יא(10) ו-(11) לחוק).

בסוגיית הימנעות מהרשעה בדין של נאשם שביצע עבירה, קבע בית-המשפט העליון בע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.01.2015) כדלקמן-

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, והיא מהווה חריג לכלל, לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. במילים אחרות, תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), פסקה 7 לפסק-דינה של השופטת ד' דורנר).

בעניינו מצאתי כי יש מקום לחרוג מהכלל, ולהימנע מהרשעת הנאשם, וזאת מבלי להקל ראש בחומרת העבירה.

אמנם, העבירה בה הורשע עניינה ניצול לרעה של אמון שנתנה בו אזרחית שביקשה להחזיר אבדה לבעליה, בהיותו שוטר. הנאשם מעל באמון זה באופן שאינו מתיישב עם הדוגמה האישית שעליו לשמש במסגרת תפקידו.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבותיו האישיות, המהוות שיקול כבד משקל במקרה זה:

מדובר בנאשם צעיר כבן 22, שניהל אורח חיים נורמטיבי עד כה (למעט ריצוי מאסר בכלא צבאי), ללא הסתבכות בפלילים לפניו ואחרי האירוע דנן, שזו לו מעידה ראשונה.

מהתסקיר בעניינו עולה כי הנאשם תרם רבות למדינה, שירת כלוחם מג"ב במשך שנתיים וחצי, עד לאירוע דנן, ולאחריו הועבר לתפקיד עורפי.

הגם שהודה בפני השירות בביצוע העבירה- תאר בצמצום שהתנהג באופן אימפולסיבי וללא שיקול דעת, וייחס זאת לתקופה משברית שעבר, בה היה מצוי בקונפליקט עם מפקדיו לאחר שלתפיסתו לא היו קשובים לקשייו, ושלל הזדקקות טיפולית, וכן נמצא כבעל קושי להתמודד באופן אפקטיבי במצבי לחץ ומשבר העלולים להחצין התנהגות שולית.

כיום הינו סטודנט להנהלת חשבונות, ועל כן הביע חשש כי הרשעתו בדין תפגע בעתידו המקצועי.

בנסיבות אלה, ונוכח התרשמות השירות, הרי שביצוע העבירה הינו חריג לנוף חייו של הנאשם שבפניי -ניכר כי במהלך השנים תפקד באופן נורמטיבי, השתלב באופן תקין במסגרות לימוד ותעסוקה, ומעידה חד פעמית זו- התרחשה על רקע משבר שחוזה אותה עת.

כל זאת, בד בבד עם גילו הצעיר ותחום לימודיו כיום - כמו גם היותו של ההליך הנוכחי כגורם מרתיע ומדרבן לשינוי- מטים את כף להעדפת שיקולי השיקום בעניינו בהתאם **לסעיף 40ד(א) לחוק**, ובהתאם להמלצת התסקיר, ולסיום ההליך בלא הרשעתו בדין.

לא נעלמה מעיני הפסיקה הקובעת כי ככל שמדובר בעובד ציבור שעבר את העבירה תוך כדי מילוי תפקידו, יהיו המקרים בהם ימנע בימ"ש מהרשעתו נדירים וחריגים אף יותר.

לעניין זה נקבע למשל בת"פ (מחוזי ת"א) 40332/05 מדינת ישראל נ' אסנת אלון-לאופר (לא פורסם, מיום 19.10.06) -

"גם בע"פ (מחוזי ת"א) 70959/99 מוגרבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.3.2000), נפסק כי היותו של הנאשם עובד ציבור בכיר, אשר אמור לשמש דוגמה לרבים, מהווה שיקול להרשיעו בעבירות שביצע, שכן יש להביא בחשבון את הפגיעה בשמו הטוב של המוסד בו עבד הנאשם ובאמון הציבור בו. כפי שנאמר בפסק הדין: "כמידת האמון שניתן בו... - כך עומק נשיאתו באחריות". כך גם מביא בחשבון בית המשפט את עובדת היותו של הנאשם עובד ציבור,

כשיקול המחייב הרשעתו, בע"פ (מחוזי ת"א) 76/98 ויטה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.4.1998)). סיכומה של נקודה זו: אמנם אין לקבוע כלל מוחלט המחייב הרשעה בכל מקרה בו מדובר בעובד ציבור. אך היותו של הנאשם עובד ציבור מהווה שיקול משמעותי לדחות את עתירתו להימנע מהרשעה. המקרים בהם יזכה עובד ציבור לחסד יוצא הדופן של הימנעות מהרשעה הם נדירים"

מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימות אותן נסיבות נדירות כאמור, המצדיקות הימנעות מהרשעתו, באופן שיקיים את עקרון ההלימה בחוק.

6. לפיכך הריני מבטלת את הרשעתו של הנאשם, וקובעת את עונשו כדלקמן (ללא הרשעה)-

א. של"צ בהיקף של 140 שעות -על פי תוכנית שירות המבחן

ב. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪, שישולם עד ליום **1.4.16**.

ג. קנס בסך 1,500 ₪, שישולם עד ליום **1.5.16**, או 30 ימי מאסר תמורתו.

7. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ו, 09 פברואר 2016, במעמד הנוכחים.